

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Jeg vender mig nu til spørgsmålet om, hvor meget af lejeforhøjelsen grundejerne med rimelighed kan have krav på, og hvad lejerne har krav på, når de skal betale en højere leje. Grundejeres og lejeres interesser er sammenfaldende med hensyn til kravet om en bedre vedligeholdelse. I 1955 fik vi bestemmelsen om hensættelse af en vis del af lejen på en særlig konto til indre vedligeholdelse, og jeg tror, at de fleste er enige om, at denne ordning har hindret mange gnidninger mellem udlejere og lejere og i det hele og store har virket tilfredsstillende. Derfor lægger jeg megen vægt på den udvidelse af den gældende ordning, der er foreslået, hvorved der vil kunne henlægges mere til indre vedligeholdelse end tidligere og tillige foretages henlæggelser til ydre vedligeholdelse, alt under forudsætning af, at ejeren ønsker at forhøje lejen, og det tror jeg nok at han normalt vil gøre. Jeg forstår, at de ærede medlemmer hr. Thestrup og hr. Paabøl er enige i, at der skal henlægges mere til ydre og indre vedligeholdelse, men at de ikke helt kan tiltræde beregningsgrundlaget, og det er vel rimeligt, at vi ser nærmere på det i et kommende udvalg.

Grundejerne har endvidere et berettiget krav på at få dækning for stigningen i driftsudgifterne i almindelighed og opnå en rimelig forrentning af deres kapital. Dette synspunkt er tilgodeset i lovforslaget. Jeg har set, at det fra forskellig side er anført, at grundejerne vil få alt for lidt ved de foreslåede forhøjelser, idet grundejerne kun vil få i alt højst 6 pct. af 1939-lejen. Denne argumentation ser ganske bort fra de 5 + 5 pct.s tilladte forhøjelser til vedligeholdelse af ejendommen; det må dog være grundejerens interesse, hans økonomiske interesse, at hans ejendom kommer i en bedre vedligeholdelsesstand. Det er således ifølge lovforslaget 16 pct. af 1939-lejen, der tilfalder grundejeren, og ikke 6 pct.; hvis han ikke mærker dette før, mærker han det i hvert tilfælde den dag, han sælger ejendommen.

Oppositionen mener, at dette er for lidt, og Grundejerforeningen har jo anmodet om at få betydelig større forhøjelse og har peget på, at en sådan forhøjelse var nødvendig, ikke alene af hensyn til vedligehol-

delsen af ejendommene, men også af hensyn til genopbygningen af ejendommene.

I anledning af at det ærede medlem hr. Poul Møller i går har skrevet en artikel i Dagens Nyheder, har jeg ikke kunnet lade være at drage nogle slutninger af nogle af hans argumenter for, at grundejerne skulle have krav på større lejeforhøjelse for at kunne genopbygge ejendommene. I hvert fald er det ganske tydeligt, at når det ærede medlem hr. Poul Møller mener, at hele lejeforhøjelsen skulle gå til grundejerne, og at der i så fald ville blive en stigning i grundejernes skattepligtige indkomst på — jeg tror, det var 250 mill. kr. årlig — så regner det ærede medlem ikke med, at den forøgede indkomst ville blive anvendt til genopbygning, sådan som grundejerne oprindeligt har angivet det. Og oppositionen stiller sig afvisende over for, at det offentlige igennem en forhøjelse af ejendomsbeskatningen får sin del af forhøjelsen.

Jeg tror i virkeligheden, at de enkelte grundejere er ganske godt tilfredse med de fremsatte lovforslag, selv om de som grundejere må protestere imod, at de ikke får det hele. Jeg tror, de føler, at de er nådigt sluppet. Ejendomspriserne har allerede bevæget sig godt opad, siden lovforslagene er fremsat, og hvis hele forhøjelsen var gået til udlejerne, var den øjeblikkelig blevet kapitaliseret og havde givet sig udslag i ejendomsspekulationer i stort format, navnlig i hovedstaden. Jeg tror, der er stor forståelse, også hos grundejerne, af, at ejendomsskatterne er forhøjet som et led i tilpasningen af huslejeniveauerne. Jeg er derfor forbavset over, at oppositionen — medmindre den netop skal finde noget at opponere mod — fæster sig så stærkt ved det moment. Lejerne kan ikke være utilfredse med det foreslåede, idet det netop er forhøjelsen af ejendomsskatterne, der medfører, at der kan gennemføres en nedsettelse af den direkte beskatning til kommunen, som vil komme såvel lejere som ejere til gode, og at der samtidig skaffes midler til de tilskud, man må give visse lejere for at afbøde de ulemper, lejeforhøjelsen vil medføre for økonomisk svagt stillede børnerige familier, gamle og invalider.

Det ærede medlem hr. Thestrup fremhævede, at ændringerne i ejendomsbeskatningen delvis modvirker en udligning, fordi